

III.

Цѣлъ мѣсець, мѣсець и половина тича псетътъ, за да скѣта срѣдства за своята чета. Върху тая чета, най-голѣма отъ всички, сж възлагани изключителни надежди, слѣдователно, за нейната изготовка се ангажирали повече личности. Отъ вжтрѣшността е чакатъ —, пращатъ пари за по-скорошно вѣоржение. Враца, вѣпрѣки неспособността на мѣстната революционна организация, пратила значителна сума. Апостолитѣ въ този районъ, които пишеха на 18. априль: „... вие се не бойте, защото България трѣбва да умрѣ, че тогава вамъ да ви стане лошо“, които въ сжщето писмо увѣряватъ, че събиратъ грамадни суми („народа дава брате, като е за свобода“), най-сетнѣ Заимовъ,

сж непознати; но ако вамъ сж извѣстни за хора положителни, ние, заедно съ васъ даваме вѣра на писанитѣ имъ и идемъ да ви кажемъ и нашето мнѣние. Съгласни сме съ това, че въ дѣлото, за което е рѣчъта, безъ сърбитѣ ние ще можемъ да направимъ само единъ живъ протестъ прѣдъ Европа противъ злоупотрѣбленията, които нашиятъ народъ тегли отъ угнетелитѣ си. А за да се достигне напълно желаната цѣль, необходимо е, даже по-вече отколкото необходимо да имаме ржката на сърбитѣ. Безъ тѣхъ едвали можемъ направити нѣщо, както и тѣ безъ насъ сж слаби, макаръ че тѣхнитѣ ржци сж развѣрзани. Но какъ да се положимъ на тѣхъ и да имъ повѣрваме, когато толкова пжти тие сж показаха коварни къмъ насъ? Толкова пжти тие ни лѣгаха и си изплитаха кошницата, а ние оставяхме да теглимъ за тѣхъ и за себе си. Толкова пжти ние имъ вѣрвахме, а какво е излѣзло до сега, вамъ е извѣстно. За това, като сподѣляме напълно мнѣнието да се изпрати нароченъ човѣкъ въ Бѣлградъ за прѣговори върху всичко, ние считаме за своя длѣжностъ да се оговоримъ.

Нашитѣ стари макаръ и да не зематъ участие въ нашата работа, но никога не ни лишаватъ отъ опитнитѣ си съвѣти. Тие не довѣряватъ на сърбитѣ, както и ние. Сжщето мнѣние е и на полковникъ г-на Кишелски, който се съгласява да земе на себе си мисията да иде въ Бѣлградъ, като прѣдставителъ на Българския Централенъ Комитетъ, но, ако такъвъ комитетъ